

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ο νεκρός καθαλλάρης

Όταν πεθάνη κανένας βοσκός στην Κορσική, απ' αυτούς που ζούνε μακριά από τα χωριά τους, βάζοντας πρόβατα επάνω στα βουνά, οι άλλοι βοσκοί τών μεταφέρουν κατά πολύ περιεργό τρόπο στο σπίτι του και στην οικογένειά του.

Τόν βάζουν δηλαδή πάνω σ' ένα άλογο, όρθό, σαν να ήταν ζωντανός, τόν δένουν εκεί καλά, στηρίζοντας τó κεφάλι του σ' ένα ξύλο που είναι στο πίσω μέρος τής σέλας, ριχτούν επάνω του τήν κοκκιλωτή καπότα του, και αφήνουν τó άλογο να τόν πάει σπίτι του, ενώ αυτό τó παρακολουθούν από πίσω.

Φαντάζεσθε πλέον τήν όδυνηρή έκκληση τής οικογενείας τού μακαρίτη όταν αντίκριση τó φρικιαστικό αυτό θέαμα τού νεκρού καθαλλάρη!...

— Ο Έθνικός Ύμνος τών Ιαπώνων

Πολύ λίγοι βέβαια, ίσως μάλιστα και κανείς, δέν θά γνωρίζη τόν Έθνικό Ύμνο τών Ιαπώνων. Χάριν τών αναγνωστών μας δημοσιεύουμε εδώ μιά πρόχειρη μετάφρασί του :

*Ο βασιλεύς τών θηρίων, ό βασιλεύς τών δασών,
τό περιήφανο και συνετό λιοντάρι,
λάμπει με τήν άρρεωνοπή τών ευμορφία
άπάνω στα όπλα
τού εύνυχουδ Ιαπωνικού λαού.
Δόξα! Δέν θ' άφήσουμε
να μάς κατασπαράξη ή άρκουδα (Ρωσία).
Πήγε γη, που δέν ήταν δική της,
μά δέν τό θέλουμε έμείς,
γιατί έμείς είμαστε δίκαιοι και άθραείοι!...
Έτοιμασθήτε στρατιώτες και λαός!
Ζήτω!
Θά πολεμήσουμε για τά δικαιώματά μας,
θά παλέψουμε μ' ένθουσιασμό,
θά βαδίσουμε μ' άνδρεία στη μάχη
και θ' αποδείξουμε σ' όλο τόν κόσμο
τί είμαστε ίκανοί να κάνουμε!
Έμπρός!...*

— Οι σκύλοι και ή κόττες τού Τυρόλου

Επειδή πολλοί σκύλοι κινηγούνε τά πουλερικά και πολλές φορές τά πνίγουν, γι' αυτό στό Γερμανικό Τυρόλο, τó όποιον έχει καταλάβει σήμερα ή Γαλλία, χρησιμοποιούν τó έξής πρακτικό αλλά και σωτήριο μέσον, χάρις στό όποίο ό σκύλος άφίνει τήν κακή αυτή συνήθειά του...

Δένουν άπλούστατα στό λαμό τού σκύλου μιά ψόφια κόττα και τήν αφήνουν εκεί κάμποσες ήμέρες. Ο σκύλος τού κάνου βασανίζεται για να τήν πετάξει, και τó μαρτύριό αυτό έξασκει τόση επίδραση στό ζώο, ώστε στό μέλλον, κάθε φορά που θ' αντίκριση κόττα, τρέμει σκεδόν από τó φόβο του...

— Η πιό μακρική έπιστολή

Η πιό μακρική έπιστολή τού κόσμου είναι εκείνη που έστειλεν ό Τζιμού στό Σουλτάνο τής Αιγύπτου.

Είχε μήκος έδδομήντα πέντε και πλάτος τριών, ήταν γραμμένη με χρυσά γραμμάτια και έφερε ως ύπογραφήν τó άπόλυτον τού χειριού τού Ταμερλάνου, τó όποίο προηγουμένως είχε βοιτήξει στό αίμα!...

— Γάτες... δημεσίει υπάλληλοι

Στό κατάστημα τού Κεντρικού Τελωνείου τών Παρισίων, ύπηρετούν σαράντα γάτες!

Η Γαλλική Κυβέρνησις, φροντίζοντας για τήν άσφαλή διατήρησι των έμπορευμάτων, έλαβε τήν πρόνοια να διοική τις γάτες αυτές ως έποντοκοσολοθρευτριάς, με μισθόν... έξη φράγκα τήν ήμέρα.

Με τόν μισθό αυτόν αγοράζουν — όχι ή γάτες αλλά ό φίλικας — πλεονία, με τά όποια και τις τρέφουν.

Τό έξοδο αυτό, τó όποιον βαρύνει τόν δημόσιον προϋπολογισμόν τής Γαλλίας, είναι ελάχιστον άπάνω τού ποσού τó όποιον έπλήρωνε τó Κράτος κάθε χρόνο, πριν να χρησιμοποιή τις γάτες, σε άποζημιώσις εις τούς ιδιοκτήτας έμπορευμάτων, τά όποια οι ποτικιοι κατέτρωγαν.

κό παλάτι διαπράττει και άλλες κοιταμάρες. Κάνει πόλεμο με τις μύγες και προσκαλεί ή μητέρα τού σιμαχο, μπαίνει στό καλήθι τής χήνας για να κλοισίη αυτός τ' αυγά της, κόβει τ' αυτιά τού κηρυφου και άλλα τέτοια. Έναντιον τής μορίας τών ένα μόνω φάρμακο εφείθη : ό γάμος. Ο Βασιλεύς τών αναγκάζει να παντρευτή σε ήλικία 30 ετών, μ' έτσι γεννιέται ό Κασασένο, Έγγονος τού πολυφωρήτου Μπερτόλδου, άλλος τύπος αυτός, άδύητος. Και ή γενεαλογία σταματά εδώ.

Β. — Έλα, άν θέλεις, να γίνης άνθρωπος τής Αύλης.
Μπ. — Ο ελεύθερος δέν γυροει να γίνη σκλάβος.
Β. — Τι λοιπόν σε παρακίνησε να έλθης εδώ ;
Μπ. — Έπειδή ένόμιμα δι ένας Βασιλεύς θά ήτον μεγαλειότερος από τούς άλλους ανθρώπους δέκα ή δώδεκα ποδάρια, και αυτός να υπερβαίη τούς άλλους ανθρώπους, καθώς τά καρπαναρεία υπερβαίνουν τά σπίατα... Όμως βλέπω πως εσύ είσαι άνθρωπος κοινός, ως είναι και ό άλλος, άγκαλά και είσαι Βασιλεύς!

Β. — Είμαι βέβαια άνθρωπος όσόν τούς άλλους κατά τήν μορφήν, άμμή υπερβαίνω τούς άλλους ανθρώπους, όχι μόνον δέκα ποδάρια, άλλ' έκατόν και χίλιας πήχαις. Άλλά τις σε είδαξε να κάρνης τσιταίτας διαλέξεις ;

Μπ. — Ο γάιδαρος τού φαττόρου σου, ήγουν εκείνου όπου έχει τήν έπιστασίαν τών χωραφίων σου.

Β. — Τι έχει να κάρη ό γάιδαρος τού φαττόρου μου με τήν μεγαλοπρέπειαν τής Αύλης μου ;

Μπ. — Πριν να είσαι εσύ και ή Αύλη σου, ό γάιδαρος είχε γκαοίσει τέσσερες χιλιάδες χρόνους προτίτερα.

Β. — Άχ, άχ, άχ, ώ ναι, τούτο είναι να γελάση τινάς!...

Μπ. — Τό γέλασμα πάντα προεσένει εις τά στόματα τών μωρών.

Β. — Έσύ είσαι ένας πονηρός χωριάτης.

Μπ. — Η φύσις μου είναι τιαυτή.

Β. — Σε προστάσσω ώστε ειθύς — ειθύς να μισσησις από εμπροσθά μου' είδειψι σε κάνω να μισσησις απ' εδώ με ήμίαν σου και έντροπήν.

Μπ. — Έγώ μισσέω όμους ήξευρε πως ή μύγαις έχουσι τιαυτήν φύσιν, δι άγκαλά και διαχθόσι, γυρίζουσι πάλιν διά τó όποιον άνίως και κάρης να με διώξουσι, έγω γυρίζω πάλιν να σε πειράζω.

Β. — Λοιπόν ύπαγε, και άν δέν γυρίσης εις έμένα ως κάνουν ή μύγαις, προστάζω να σε κοιτίζοκεφαλίσουν.

«Τό λοιπόν ό Μπερτόλδος άνεχώρησε και άφού εφθασε εις τó όσοπιον, έπιασε ένα παλιόν γαίδαρον όπου είχε γδαμμένην όλην τήν ράχη και μοσφαγομένον από ταις μύγαις επάνω εις ταις άμασγάλαις του τόν όσοπιον ό Μπερτόλδος έκαβαλλίζεσθε και εγύρισε πάλιν εις τήν Αύλην τού Βασιλέως, συντροφευμένος μ' ένα μιλιούνιον μύγαις και σφήκες αι όποια βλαι άντάμα έδειχναν ένα σύννερον μεγάλο, ώστε όπου μετά βίας έφαινανε τó Μπερτόλδος, ό όποιος, άφού εφθασεν εις τόν Βασιλέα, λέγει του :

Μπ. — Νά με, ό Βασιλεύ, όπου εγύρισα εμπροσθέν σου.

Β. — Δέν σου είπα, ότι άν δέν γυρίσης προς έμένα ως κάνουν ή μύγαις, προστάζω να σε άποκεφαλίσουν ;

Μπ. — Τάχα ή μύγαις δέν πηγαίνουσι επάνω εις τούς βοθόμους ;

Β. — Ναι, πηγαίνουσι.

Μπ. — Τώρα λοιπόν όπου εγύρισα επάνω εις ένα βρώμιον γαίδαρον, γεμάτον μύγαις, ως βλέπεις, όπου τόν κατέφαγαν όλον, και έμεινα άνάτημα, νομίζω πως έχαμα όλον εκείνο όπου έχαμα.

«Έτσι ό Βασιλεύς Άλοίσιος κράτησε διά τις βίας τόν Μπερτόλδο στό παλάτι του και τόν είχε... μυστικοσημβούλο του.

Ο Κρότσε γράφει :

«Και από τότε ό Βασιλεύς ποτέ δέν έκανε πράγμα χωρίς τήν συμβουλήν του και έως ύπου εκείνος έατάθη εις ένεινήν τήν Αύλην, κάθε πράγμα έπήςγαινε από καλόν εις καλύτερον' άλλ' επειδή ήτον συνηθισμένος να τρώη φαγητά χονερά και καρπούς άγριους, πάραυτα όπου άρχισε να γευθή εκείνα τά άρχοντικά φαγητά και δελικάτα, άρρωσθησεν εις θάνατον και με μεγάλην λύπην τού Βασιλέως και τής Βασιλίσσης, ό όποιοι μετά τόν θάνατόν του έζησαν πάντα κακή ζωήν και δυστυχισμένην».

Στόν τάφο τού Μπερτόλδου — σύμφωνα με ρητή θέλησί του — γράφτηκε ότι «άπέθανε με τρομερούς πόνους διά να μην ήμωρη να φάγη ράβιας και φασούλια».

Νόστιμη είναι και ή διαθήκη τού Μπερτόλδου, όπου, μαζί με άλλα, διατέαξε :

«Ακόμη άφίνω τού μαστόρου Μαρτίνου μάγειρα τó μαχαίρι μου και τó θηκάρι μου, διατι κάποιαις φοραίς μού έμωρη ράβιας ύποκάτω εις τήν σταχτην και μού έχαμη μάγειρεμνα από φασούλια και κρεμμύδια, φαγητόν όπου ώφραλει εις τήν φύσιν μου περισσότερον παρά τά τρυφήν και πείδησις και ψωμοκρέτα».

Άλλ' ούτε ό Βασιλεύς Άλοίσιος μωροφούς να παρηγορηθή με τó θάνατο τού Μπερτόλδου, ούτε ό Έλληνας λαός να στερηθή τής οικογενείας του. Γι' αυτό μετά τόν Μπερτόλδο ακολουθήσε ό γυιός τού Μπερτόλδου. Άλλ' ό γυιός αυτός τού Μπερτόλδου και τής Μαρκόλας δέν είχε ούτε κοινοχότη από τήν έξυπνάδα τού πατέρα του. Ήταν ένα άνηθο και παράξενο άνθρωπάριο, που ρωτούσε τó Βασιλέα ποιά από τις δύο ήμέρες είναι μεγαλειότερη : τής πόλεως ή τού χωριού ; !, που έρχιζνε στους βατράχους τής λίμνης τά χρυσά σκουδα που τού είχε δορησει ό Βασιλεύς, γιατί ένόμιζε δι τι άβάραχοι με τó κόσμια τους κουάτροκουάτρο τόν έπεριπαίζαν δι τάχα είχε μόνο τέσσερα σκουδα κλπ. Ο Μπερτολδίνος μέσα στό βασιλέα

